

Neža vse stori, kot jej je velel,
Starcu v rakev dene, kar je želel;
Rakev pa zagrebejo možjé,
Za denar in knjigo nevedé

Glas v soseski pa novico javlja,
Ta in oni jo trdnó ponavlja:
V grobu jadno kliče nekedo:
»Joj, trdó, trdó — težkó, težkó!«

Mnogi čujejo te grozne vzdíhe,
Poprašujejo za svét menihe:
Kaj li hoče groba votli glas,
Ki vznemirja, straši celo vas?

Že potekla so nektera leta,
Kar se starec skopi ločil s svéta.
Zdaj dospejo kopat grob si nov,
Na kostnjak zadenejo njegov.

In — o groza, kak prizor kostnjakov!
Pod lobanjo kup je srebrnjakov,
Srebrnjaki usta mu mašé,
Rebra gola bukve mu teže;

Vzglavje in zatilnik kri obliva,
Krvavé pod knjigo rebra kriva. —
S prsij knjigo težko mu vzemó,
Poberó denar mu pod glavó.

In kostnjak spoznajo oderuhov,
Vknjižene dolgé, denar skopuhov;
Pozvedó, kedo je pri ljudéh
Kaj ostal bil starcu na dolgéh.

Poravnajo krivde oderuštva
In sežgejo pisma vsa skopuštva:
V grobu je utihnil jadni glas,
Pomirila se je plašna vas.

Ant. Hribar.

Še enkrat!

Obrni, obrni na ono se stran!
Človeštva nezmerna ti tamkaj je plan.

Ne vidiš, ne vidiš, nevsmiljena smrt,
Domovje da moje — le majhen je vrt?

Zasukaj tam brušeno svojo kosó,
Iztrgaj tam žrtev in vzàmi s sabó!

Le v mene, le v mene oči ti štrlé,
S prejadnim nasmehom na mene prežé.

Jaz ljubim življenja prevzvišen zaklad,
Poln sreče, radosti, nadzemeljskih nad.

Za moje v Gospodu ljubeče srcé
Pomembo zgubilo je davno gorjé.

Zatorej živeti prevroče želim
In up še negujem, da ti uhitim.

Nemara učakam, da v cvetju povsod
Povzdigne se vera in v veri naród —

Tje gledi, tje gledi na tožno ravan,
Kjer mnogi iz svéta bil rad bi pozvan!

Zastavi tam kôso, potegni rokó,
Daj samoumorom na zemlji slovó!

A meni odloga, smrt stroga, še daj,
Naj vrne nekdanja se moč mi nazaj.

Še enkrat mi v prsih srcé zaživí,
V molitvi za narod do zvezdic vskipí.

† S. M. Bonaventura.

